

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul Național al Magistraturii**

**Concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție
16 septembrie 2018**

**PROCES VERBAL
de motivare a soluționării contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual penal - judecători
25 septembrie 2018**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual penal - judecători, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, referitoare la baremul stabilit pentru probele de tip grilă la materia: Drept procesual penal - judecători.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 30 candidați, astfel:

La Proba Teoretică – Tribunal au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

Întrebarea 21 G1 (32 G2, 24 G3, 28 G4), contestata de 14 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A este incorectă; ipoteza de răspuns are în vedere modalitatea de îndeplinire a mandatului de aducere (art. 265 – 266 C.proc.pen.), și nu a procedurii de citare cu inculpatul, ce constituie o procedură distinctă, reglementată prin dispozițiile art. 257 și urm. C.proc.pen..

Varianta de răspuns B este incorectă, întrucât art. 353 alin. (2) teza finală C.proc.pen. prevede, în mod expres, faptul că *deținuții sunt citați din oficiu la fiecare termen*. “Deținut”, prin definiția dată în DEX, are înțelesul de persoană ținută sub stare de arest (pentru cercetări – cum este cazul în speță, inculpatul fiind arestat la domiciliu – sau după ce a fost condamnat).

Pe de altă parte, art. 221 alin. (2) lit. a) C.proc.pen. – invocat în susținerea contestației – are în vedere conținutul obligațiilor impuse inculpatului pe durata măsurii arestului la domiciliu. Inculpatul nu poate părăsi domiciliul, fără încuviințarea organului judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza, deoarece încalcă obligația instituită prin dispozițiile art. 221 alin. 1 C.proc.pen..

Varianta de la litera C este corectă, fiind în acord cu prevederile art. 261 C.proc.pen.. Art. 259 alin. (6) C.proc.pen. nu se aplică, întrucât inculpatul a fost internat în spital 2 zile, anterior termenului de judecată.

Întrebarea 23 G1 (22 G2, 29 G3, 39 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost apreciată ca neîntemeiată având în vedere următoarele argumente:

Răspunsul corect este cel indicat în barem (**litera B**), având în vedere că pentru infracțiunea prevăzută de art. 32 rap. la art. 29 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 656/2002 pedeapsa este mai mare de 5 ani închisoare, iar potrivit art. 90 alin. (1) lit. c) C.proc.pen., asistența juridică a inculpatului (persoană fizică ori juridică) este obligatorie în cursul procedurii de cameră preliminară sau în cursul judecății, atunci când legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, în acest sens fiind și Decizia nr. 21/2016 pronunțată de ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Conform art. 187 C.pen. prin pedeapsă prevăzută de lege se înțelege pedeapsa prevăzută în textul de incriminare, fără luarea în considerare a cauzelor de reducere ori de majorare a pedepsei. În atare situație nu se ține seama de cauza de reducere a pedepsei pentru forma tentativei.

Decizia nr. 6/2014 pronunțată de ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept invocată în susținerea contestației nu este aplicabilă, întrucât se referă la dispozițiile art. 6 C.pen. și are în vedere aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei. Pe cale de consecință, varianta de răspuns A nu este corectă.

Întrebarea 31 G1 (36 G2, 33 G3, 38 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, răspunsul corect fiind cel de la **litera C** indicat în barem, având în vedere dispozițiile art. 418 C.proc.pen. care instituie principiul neagravării situației în propriul apel. În enunțul grilei se menționează faptul că apelul este declarat exclusiv de către inculpat, iar măsura de siguranță a internării medicale sau a obligării la tratament medical reprezintă o sancțiune de drept penal, ce nu poate fi aplicată ca urmare a soluționării propriiei căi de atac exercitate în cauză.

Întrebarea 34 G1 (27 G2, 24 G3, 29 G4), contestata de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A este corectă întrucât din datele enunțului rezultă că inculpatul a fost judecat în lipsă, iar procedura de citare și comunicare a actelor de procedură către acesta, pe tot parcursul procesului penal, s-a efectuat în mod nelegal, cu nerespectarea dispozițiilor art. 261¹ C.proc.pen. rap. la art. 259 alin. (5) C.proc.pen.. Prin urmare, inculpatul este în termenul de declarare a apelului, din moment ce nu i s-a comunicat, în mod legal, copia minutei, conform art. 410 alin. (1) C.proc.pen..

Varianta de răspuns B este incorectă, nefiind îndeplinite cerințele art. 411 C.proc.pen. – existența unei “cauze temeinice de împiedicare” și depunerea cererii de apel în cel mult 10 zile de la încetarea acelei cauze – .

Varianta de la litera C nu este corectă, nefiind întrunite condițiile art. 466 alin. (1) și alin. (2) teza I-a C.proc.pen.. Astfel, prima condiție pentru redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate presupune existența unei hotărâri *definitive* de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, fiind vorba de o sentință rămasă definitivă în fața instanței de apel, ca urmare a soluționării apelului, ceea ce nu este cazul în grila în discuție, care face vorbire despre o sentință de condamnare rămasă definitivă prin neapelare.

Pe de altă parte, cererea de redeschidere a procesului penal, ca și calea de atac a recursului în casație, nu poate fi declarată *omisso medio*. Cum sentința de condamnare nu a fost comunicată inculpatului potrivit legii, acesta are deschisă calea de atac ordinară a apelului.

Întrebarea 35 G1 (34 G2, 25 G3, 31 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Comisia apreciază că răspunsul corect este cel indicat în barem (**varianta de răspuns de la litera B**), întrucât în cazul în care persoana arestată în lipsă a fost găsită decedată, măsura arestării preventive trebuie revocată de organul judiciar care a dispus-o.

Conform art. 242 alin. 1 C.proc.pen., revocarea măsurii preventive de dispune, din oficiu sau la cerere, în cazul în care au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii (...).

Or, în situația în care persoana arestată în lipsă a fost găsită decedată, nu mai există temeiurile ce au stat la baza luării măsurii arestării preventive, deoarece nu mai subzistă nici unul din cazurile prevăzute de art. 223 C.proc.pen..

Prin urmare, **varianta de răspuns de la litera A nu este corectă**, față de dispozițiile art. 241 C.proc.pen. care reglementează cazurile în care intervine încetarea de drept a măsurii preventive.

De asemenea, **nu este corectă varianta de răspuns de la litera C**, întrucât soluția pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți în sensul că măsura restării preventive a rămas fără obiect nu este prevăzută de lege.

Întrebarea 38 G1 (33 G2, 39 G3, 26 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată, întrucât cererea de revizuire formulată împotriva hotărârii prin care instanța română a dispus recunoașterea unei hotărâri penale străine de condamnare și transferarea persoanei condamnate într-un penitenciar din România în vederea continuării executării pedepsei, în baza dispozițiilor Legii nr. 302/2004 este inadmisibilă, întrucât calea de atac extraordinară a revizuirii poate fi exercitată numai împotriva hotărârilor prin care s-a soluționat fondul cauzei, în acest sens fiind și jurisprudența instanței supreme (ÎCCJ, Secția penală, decizia 63/A din 19 februarie 2016). Prin urmare, răspunsul corect este cel de la **varianta B**, indicat în barem.

La Proba Practică – Tribunal au fost formulate contestații cu privire la 4 întrebări:

Întrebarea 12 G1 (12 G2, 15 G3, 13 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera A este cea corectă, deoarece în cazul în care intervine decesul inculpatului, instanța de fond va dispune încetarea procesului penal, chiar dacă persoana vătămată a declarat că își retrace plângerea prealabilă în conformitate cu art. 16 C.proc.pen. De altfel, art. 18 C.proc.pen. prevede posibilitatea continuării procesului penal la numai la cererea suspectului sau inculpatului, nreavând relevanță manifestarea de voință a persoanei vătămate.

Întrebarea 13 G1 (17 G2, 13 G3, 16 G4), contestată de 20 candidați.

Contestațiile formulate sunt întemeiate, iar răspunsul corect este cel indicat la litera C, având în vedere dispozițiile exprese ale Deciziei nr. 20/2017 (publicată în M. Of. nr. 904/17.11.2017) care stabilesc că termenul de 5 zile prevăzut de art. 235 alin. (1) din Codul de procedură penală este un termen procedural, minim, de regresivitate și se calculează potrivit art. 269 alin. (1), (2) și (4) din Codul de procedură penală, respectiv în calculul termenului nu se socotește ziua în care începe să curgă termenul și nici ziua în care se împlinește, iar în situația în care *ultima zi a acestui termen cade într-o zi nelucrătoare*, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare anterioare.

Prin urmare, sancțiunea care intervine în cazul nerespectării termenului este decăderea procurorului din dreptul de a solicita prelungirea măsurii arestării preventive și atrage nulitatea absolută a actului conform Deciziei Curții Constituționale nr. 336/2015.

În consecință, **varianta de răspuns A este greșită și, ca urmare a admiterii contestațiilor cu privire la această grilă, punctajul corespunzător ei va fi acordat, potrivit art. 20 alin. (5) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621 din 21 septembrie 2006 privind aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, numai candidaților care au indicat “Răspuns: C”.**

Întrebarea 15 G1 (11 G2, 18 G3, 11 G4), contestată de 20 candidați.

Contestațiile au fost admise, constatându-se că sunt întemeiate, pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera A este cea corectă. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 93 alin. (4) C.proc.pen., *asistența juridică este obligatorie când persoana vătămată este o persoană cu capacitate de exercițiu restrânsă*. Potrivit art. 44 alin. (1) din Legea nr. 678 din 21 noiembrie 2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, *victimelor infracțiunilor de trafic de persoane li se asigură asistență juridică obligatorie*.

Legea nu prevede însă care este sancțiunea aplicabilă în cazul nerespectării dispozițiilor mai sus redate referitoare la asistența juridică obligatorie a persoanei vătămate, care nu este parte în procesul penal, ci subiect procesual principal, în conformitate cu dispozițiile art. 33 C.proc.pen.. În plus, alin. (2) al acestui articol prevede, în mod expres, faptul că *subiecții procesuali principali au aceleași drepturi și obligații ca și părțile, cu excepția celor pe care legea le acordă numai acestora*. În acest caz, legea nu acordă persoanei vătămate dreptul de a invoca nulitatea absolută decurgând din lipsa sa de apărare, când este obligatorie, potrivit legii.

Astfel, potrivit art. 281 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte *părți*, atunci când asistența este obligatorie.

Asistența juridică a părții civile este obligatorie în cazurile prevăzute de art. 93 alin. (4) și (5) C.proc.pen.. În ceea ce privește persoana vătămată, deși prevederea indicată obligă la asigurarea asistenței juridice și a acesteia, sancțiunea procesuală în caz de nerespectare nu este nulitatea absolută, ci nulitatea relativă, deoarece art. 281 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., fiind o excepție de la regula nulităților relative, trebuie interpretat cu strictețe, neputându-se extinde protecția stabilită față de părțile din proces și asupra unei persoane care, deși este un subiect procesual principal, nu are calitatea de parte.

În consecință, **varianta de răspuns B este greșită și, ca urmare a admiterii contestațiilor cu privire la această grilă, punctajul corespunzător ei va fi acordat, potrivit art. 20 alin. (5) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.**

621 din 21 septembrie 2006 privind aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, numai candidaților care au indicat “Răspuns: A”.

Întrebarea 18 G1 (15 G2, 16 G3, 15 G4), contestată de 12 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera A este corectă, întrucât nu sunt îndeplinite cerințele prev. de art. 466 alin. 1 C.proc.pen., și anume respectarea termenului în care condamnatul putea să formuleze cererea de redeschidere a procesului penal.

Astfel, conform textului evocat, cererea de redeschidere a procesului penal se poate face de către persoana condamnată definitiv și judecată în lipsă, în termen de o lună din ziua în care a luat la cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa.

Or, din enunț rezultă că la data de 15.06.2017, condamnatul a fost identificat pe teritoriul Angliei, fiind arestat în aceeași zi în vederea predării către autoritățile române, în temeiul mandatului european de arestare, ceea ce înseamnă că i s-a comunicat respectivul mandat și astfel a luat la cunoștință, chiar pe cale oficială, că a fost judecat și condamnat în lipsă.

În concluzie, termenul de o lună în care condamnatul putea să formuleze o asemenea cerere curge de la data de 15.06.2017, astfel că la 01.08.2017, acesta era împlinit.

Susținerile contestatorilor în sensul că este aplicabil alin. 3 al art. 466 C.proc.pen., nu pot fi reținute, deoarece acesta se referă la situația în care mandatul european de arestare a fost executat, iar condamnatul adus în țară și predat autorităților judiciare române, or, din speță, rezultă că autoritățile judiciare din Anglia au refuzat executarea mandatului european de arestare, persoana solicitată fiind pusă în libertate.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel – proba teoretică:

La Proba Teoretică – Curte de Apel au fost formulate contestații cu privire la 13 întrebări:

Întrebarea 21 G1 (32 G2, 24 G3, 28 G4), contestată de 14 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A nu este corectă, față de dispozițiile art. 3 alin. 3 C.proc.pen., astfel cum a fost modificat prin art. II pct. 1 din OUG nr. 18/2016, care prevăd că în desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, *cu excepția celei prevăzute la alineatul 1 lit. c* – respectiv funcția de verificare a legalității trimiterii ori *netrimiterii* în judecată – care este *compatibilă cu funcția de judecată*, mai puțin când se dispune începerea judecării potrivit art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. c C.proc.pen. (această ultimă situație de excepție nefiind cea avută în vedere de enunțul grilei).

Decizia Curții Constituționale nr. 552 din 16 iulie 2015 – invocată în susținerea contestațiilor – se referă la neconstituționalitatea art. 3 alin. 3 C.proc.pen., însă această decizie este anterioară modificărilor operate prin OUG nr. 18/2016 asupra textului de lege menționat, care în prezent are forma redată mai sus.

Varianta de la litera C este corectă, în raport de prevederile art. 64 alin. (4) C.proc.pen. Ipoteza speței viza problema soluționării contestației în calitate de judecător de drepturi și libertăți, și nu problema admisibilității sau nu a căii de atac, aspect invocat în susținerea contestațiilor.

Întrebarea 22 G1 (38 G2, 38 G3, 39 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată, răspunsul corect fiind cel indicat în barem (**varianta de răspuns C**), întrucât din datele speței nu rezultă că au fost reținute cauze de agravare a pedepsei pentru a se putea depăși maximul special prevăzut de lege și redus cu 1/3 ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 396 alin. 10 C.proc.pen. Totodată, aplicarea unei pedepse peste maximul special prevăzut de lege constituie caz de recurs în casație potrivit art. 438 pct. 12 C.proc.pen..

Întrebarea 23 G1 (37 G2, 25 G3, 21 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, **varianta de răspuns A** fiind cea corectă, întrucât regula *non reformatio in peius* nu este aplicabilă în cazul apelului declarat de reprezentantul Ministerului Public, care nu urmărește obținerea unei situații mai favorabile pentru sine, ci exercită căile de atac în scopul justei soluționări a cauzelor penale.

Varianta de răspuns B nu este corectă, întrucât părții civile îi este aplicabilă regula *non reformatio in peius*, așa încât nu se poate dispune înlăturarea dobânzilor aferente sumei acordate părții civile cu titlu de despăgubiri civile în apelul exercitat de partea civilă, întrucât – în fapt – echivalează cu agravarea situației în propria cale de atac.

Varianta de răspuns C nu este corectă, având în vedere același principiu *non reformatio in peius*, mai exact dispozițiile art. 418 alin. 2 C.proc.pen. care prevăd că în apelul declarat de procuror în favoarea unei părți, instanța de apel nu poate agrava situația acesteia.

Întrebarea 26 G1 (27 G2, 28 G3, 26 G4), contestată de 8 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, **varianta de răspuns de litera A** fiind cea corectă, întrucât enunțul grilei are în vedere sancțiunea aplicabilă în cazul în care fostei concubine a inculpatului, audiată în calitate de martor, nu i se aduce la cunoștință faptul că este scutită de obligația de a depune mărturie, iar nu procedura care se finalizează cu excluderea probei, respectiv invocarea în prealabil a nulității relative a declarației de martor și, pe cale de consecință, aplicarea sancțiunii excluderii probei.

Întrebarea 27 G1 (33 G2, 22 G3, 37 G4), contestată de un candidat.

Contestația a fost respinsă ca neîntemeiată pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A este corectă, față de dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.proc.pen., în condițiile în care, în apelul declarat doar de partea responsabilă civilmente se critică netemeinicia soluției de obligare la plata de daune materiale, în raport de neîndeplinirea condițiilor legale ce atrag răspunderea civilă delictuală pentru fapta altuia.

Varianta de la litera B nu este corectă, având în vedere că partea responsabilă civilmente nu a criticat soluția dispusă pe latura penală a cauzei.

Întrebarea 29 G1 (34 G2, 29 G3, 38 G4), contestată de 3 candidați

De asemenea, în urma examinării contestației formulate de către candidatul cu codul A1018 rezultă că acesta a contestat, în fapt, și această întrebare, deși în cuprinsul contestației indică de două ori ca fiind contestată întrebarea 26 G1.

Contestațiile sunt neîntemeiate, **varianta de răspuns A fiind cea corectă**, întrucât nu sunt incidente dispozițiile art. 101 alin. (1) C.proc.pen. referitoare la principiul loialității administrării probelor de către organele judiciare.

Din datele speței reiese că respectivul înscris a fost găsit la percheziție, iar inculpatul a susținut că a fost constrâns de către o altă persoană să-l semneze, deci nu i se impută organului judiciar vreo activitate neloială.

În concluzie, ridicarea de către procuror a înscrisului ce are legătură cu cauza, cu ocazia unei percheziții la locuința inculpatului, a avut loc cu respectarea dispozițiilor legale. De altfel, inculpatul nici nu a susținut nelegalitatea percheziției ori a ridicării respectivului înscris.

Varianta de răspuns de la litera B nu este corectă, întrucât obiectul procedurii de cameră preliminară este expres prevăzut de art. 342 C.proc.pen..

Varianta de răspuns de la litera C nu este corectă, judecătorul de cameră preliminară având competența funcțională de a analiza împrejurările învederate de inculpat.

Întrebarea 30 G1 (31 G2, 23 G3, 31 G4), contestată de 5 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A nu este corectă, întrucât, în conformitate cu dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., Ministerul Justiției are calitatea de persoană ale cărei drepturi legitime au fost vătămate nemijlocit printr-o măsură sau printr-un act al instanței și poate declara apel, în ceea ce privește dispozițiile care au provocat vătămarea (s-a solicitat reducerea onorariilor avocaților din oficiu, apreciate ca fiind excesive, și nu acordate nelegal, cum se susține în contestații).

Din aceste motive, **varianta de răspuns de la litera C este cea corectă.**

Contrar celor susținute, subiectul este în concordanță cu tematica aprobată și publicată de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii (pct. 3.3. "Apelul").

Întrebarea 31 G1 (29 G2, 31 G3, 35 G4), contestată de un candidat.

Contestația este neîntemeiată, răspunsul corect fiind cel de la varianta C, întrucât asistența inculpatului minor este obligatorie, chiar și în situația judecării acțiunii civile disjuncte de acțiunea penală.

Varianta de răspuns de la litera A nu este corectă, întrucât în cursul urmăririi penale citarea persoanelor menționate în cuprinsul art. 505 alin. (1) și (2) C.proc.pen. este obligatorie atunci inculpatul este minor și nu a împlinit 16 ani, respectiv facultativă în situația în care minorul a împlinit 16 ani. Or, printre persoanele care sunt citate în cursul urmăririi penale și enumerate de art. 505 alin. (1) C.proc.pen., nu figurează și serviciul de probațiune.

Totodată **nu este corectă nici varianta de răspuns de la litera B**, întrucât în cursul judecării numai inculpatul minor cu vârsta mai mică de 16 ani poate fi îndepărtat din sală, pentru motivele prevăzute de art. 509 alin. (3) C.proc.pen.

Întrebarea 32 G1 (28 G2, 21 G3, 40 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns A fiind cea corectă, față de dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C.proc.pen. raportat la art. 38 alin. (1) lit. g) C.proc.pen., întrucât competența de soluționare a cauzei în primă instanță în ipoteza vizată de enunțul grilei aparține curții de apel, așa încât soluționarea cauzei de către instanța ierarhic superioară nu poate atrage decât sancțiunea nulității relative.

Întrebarea 33 G1 (40 G2, 39 G3, 33 G4), contestată de 16 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns B este corectă. Din enunț reiese, cu ușurință, faptul că cererea a fost adresată instanței de apel (care se pronunță întotdeauna prin decizie definitivă), întrucât sentința a rămas definitivă în fața instanței de apel și, ca atare, cererea de redeschidere a procesului penal poate avea drept scop doar *rejudecarea cauzei în apel*. În acest sens, jurisprudența în materie a statuat faptul că inculpatul, care nu a folosit calea de atac a apelului, poate formula cerere de redeschidere a procesului penal, pentru rejudecarea apelului, *dacă prin decizia pronunțată în apel a fost modificată soluția din sentință și numai cu privire la această modificare*. (ÎCCJ – Secția penală, decizia nr. 4595/17.11.2000).

Din aceste considerente, **variantele de răspuns A și C nu sunt corecte.**

Întrebarea 34 G1 (22 G2, 36 G3, 34 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera B este corectă, întrucât, în conformitate cu art. 263 alin. (2) C.proc.pen., cu excepția situației în care prezența inculpatului este obligatorie (ceea ce nu este cazul în speță), neregularitatea privind procedura de citare a unei părți poate fi invocată de către procuror, de către celelalte părți ori din oficiu numai la termenul la care ea s-a produs. Ipoteza speței are în vedere persoanele care pot invoca incidente privind citarea, și nu termenul în care poate fi invocată neregularitatea survenită în procedura de citare.

În consecință, nu numai inculpatul putea invoca acest aspect, așa cum se prevede la **varianta de răspuns A**, ci și instanța de apel, din oficiu, așa încât nici **varianta de răspuns C** nu poate fi corectă.

Întrebarea 36 G1 (26 G2, 34 G3, 27 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile formulate sunt întemeiate, problema de drept vizată de enunțul grilei fiind una controversată, motiv pentru care **ca urmare a admiterii contestațiilor cu privire la această grilă, punctajul corespunzător ei va fi acordat, potrivit art. 20 alin. (7) din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621 din 21 septembrie 2006 privind aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, tuturor candidaților.**

Astfel, dispozițiile art. 126 alin. (5) C.proc.pen. prevăd că, în cursul urmăririi penale, procurorul *verifică* dacă se mențin condițiile care au determinat luarea măsurilor de protecție, iar dacă acestea au dispărut, dispune prin ordonanță încetarea lor. O prevedere similară nu este stipulată și pentru faza judecării, deși ar putea exista și în acest interval procedural situații în care necesitatea protejării martorului să dispară.

De asemenea, nu se reglementează competența de a dispune încetarea măsurilor, în cazul în care au fost luate de procuror în cursul urmăririi penale, dar condițiile au dispărut în cursul procedurii de cameră preliminară sau al judecării. În doctrina de specialitate se apreciază că într-o atare situație, judecătorul este cel competent a dispune, în temeiul dispozițiilor art. 52¹ și art. 351 alin. (3) C.proc.pen., deoarece, după ce cauza a intrat în competența sa de administrare, orice măsură poate fi luată numai de către instanță, nefiind admisibil – pentru rațiuni de independență a magistratului în soluționarea cauzei – ca un alt organ să decidă în dosar, fie și cu privire la chestiuni incidentale.

Pe de altă parte, nefiind în prezența unei dispoziții legale exprese care să reglementeze competența de a dispune încetarea măsurilor, în cazul în care au fost luate de procuror în cursul urmăririi penale, dar condițiile au dispărut în cursul procedurii de cameră preliminară sau al judecării, iar practica judiciară îmbrățișând ambele soluții legal posibile, Comisia de contestații apreciază că problema de drept este una controversată.

Întrebarea 38 G1 (36 G2, 26 G3, 24 G4), contestată de 3 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns A nu este corectă, în raport de prevederile art. 533 alin. (1) C.proc.pen. din care rezultă, în mod explicit, că cererea de reabilitare se soluționează în ședință *nepublică*.

Varianta de litera B nu este corectă. Astfel, în cazul reabilitării de drept nu este necesar să se intervină pe cale judecătorească, deoarece reabilitarea operează de drept, conform art. 528 C.proc.pen.. Cu toate acestea, când o persoană are interesul legitim de a i se recunoaște, de către instanța judecătorească, faptul că a operat reabilitarea de drept, *cererea sa este admisibilă, dar hotărârea dată de instanță nu are caracter constitutiv de drepturi și nu schimbă natura juridică a reabilitării de drept.* În acest caz, se urmează procedura reabilitării judecătorești, dar reabilitarea nu este acordată de către instanță, ci aceasta doar constată intervenirea ei de drept.

Varianta de la litera C este corectă, în raport de prevederile art. 530 alin. (1) teza I-a C.proc.pen..

La Proba Practică - Curte au fost formulate contestații cu privire la 6 întrebări:

Întrebarea 12 G1 (18 G2, 14 G3, 18 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, varianta de răspuns corectă fiind cea de la litera A, întrucât în cazul amânării aplicării pedepsei nu se poate pronunța și o soluție de condamnare a inculpatului, ci doar se stabilește pedeapsa – în limitele prevăzute de lege. Totodată, în cazul pedepselor complementare și accesorii, acestea vor fi înlăturate având dispozițiile art. 68 C. pen., întrucât soluția de amânare a aplicării pedepsei nu este prevăzută printre cele trei situații vizând executarea pedepsei complementare.

Întrebarea 13 G1 (17 G2, 13 G3, 11 G4), contestată de 6 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, răspunsul corect fiind cel de la litera B. Astfel, din datele speței rezultă că, pe tot parcursul procesului penal, inculpatul revizuent a declarat că nu a comis fapta și nu are vreo legătură cu aceasta, iar în cererea de revizuire a invocat aceleași împrejurări, solicitând audierea unui martor care să ateste că la data faptei se afla într-o altă localitate, precizând că recent și-a amintit acest aspect.

După admiterea în principiu a cererii, instanța a dispus administrarea din nou a probelor din cursul primei judecări, respectiv audierea a 4 martori, precum și a celui propus de revizuent și, în baza aceluiași declarații, dar și a depoziției martorului propus de revizuent, care nu a confirmat susținerile acestuia, instanța a dispus admiterea cererii de revizuire și anularea hotărârii de condamnare atacate, pronunțând o soluție diametral opusă, respectiv de achitare în temeiul art. 16 alin. (1) lit. c) C.proc.pen.

Or, este nelegală soluția prin care instanța de revizuire l-a achitat pe condamnat sprijinindu-se pe aceleași probe pe baza cărora acesta fusese condamnat, întrucât, faptele sau împrejurările noi invocate trebuie să fie de natură a stabili existența unei erori judiciare și a

conduce la o altă soluție. În procedura revizuirii nu se poate da o nouă apreciere a probelor de către instanța de revizuire, în acest sens fiind și decizia nr. 3050/2000 a ICCJ - Secția Penală.

Întrebarea 14 G1 (12 G2, 12 G3, 12 G4), contestată de 2 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns B nu este corectă, în raport de dispozițiile art. 347 alin. (1) teza finală C.proc.pen. din care rezultă, în mod explicit, că modul de soluționare a cererilor și excepțiilor poate fi criticat pe calea contestației.

Varianta de la litera C este corectă, întrucât art. 347 alin. (1) C.proc.pen. prevede posibilitatea de a ataca pe calea contestației, atât decizia judecătorului de cameră preliminară cu privire la modalitatea de soluționare a cererilor și excepțiilor prin încheierea intermediară pronunțată conform art. 345 alin. (1) C.proc.pen., cât și hotărârea dată cu privire la modalitățile de soluționare a procedurii de cameră preliminară în sensul art. 346 alin. (3) C.proc.pen..

Întrebarea 16 G1 (14 G2, 18 G3, 17 G4), contestată de 8 candidați.

Contestațiile sunt neîntemeiate, întrucât din datele speței rezultă că instanța în mod greșit a respins ca inadmisibilă contestația la executare formulată, nesoluționând practic fondul cauzei. Or, și în condițiile art. 425¹ alin. (7) pct. 2) lit. b) C.proc.pen., instanța de control judiciar desființează sentința atacată și dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, fiind în imposibilitate de a exercita un control judiciar real și de a pronunța o soluție cu privire la aspectele de fapt și de drept invocate prin contestația la executare formulată, dar neanalizate pe fond de către prima instanță.

Întrebarea 17 G1 (16 G2, 16 G3, 15 G4), contestată de 6 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns de la litera A este corectă. În conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. (13) și ale art. 107 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, în cazul în care dispune executarea mandatului european de arestare și amână predarea – întrucât împotriva persoanei solicitate există un proces penal în curs de soluționare în România – , instanța dispune *arestarea persoanei solicitate și emite mandatul de arestare, de la data încetării motivelor care au justificat amânarea.*

Așadar, în situația amânării predării, mandatul de arestare provizorie intră în vigoare de la data încetării motivelor care au justificat amânarea, din textele legale sus menționate rezultând lipsa posibilității instanței judecătorești de a dispune o măsură care să garanteze ducerea la îndeplinire a predării persoanei solicitate în baza unui mandat european de arestare, atunci când cauza de amânare a predării încetează. În accepțiunea art. 107 alin. (3) din Legea nr. 302/2004, mandatul european de arestare nu este pus în executare până ce nu încetează motivele amânării predării, iar pe această perioadă de timp persoana este pusă în libertate fără nicio restricție.

Această soluție este firească, având în vedere amânarea pe o durată mai îndelungată a predării în temeiul motivelor prevăzute în art. 112 alin. (1) raportat la art. 58 alin. (1) și (2) din Legea nr. 302/2004, precum și dispozițiile art. 103 alin. (10) din aceeași lege, care limitează durata privării de libertate în vederea predării în baza unui mandat european de arestare.

Varianta de răspuns B nu este corectă. Mandatul european de arestare nu trebuie confundat cu mandatul de arestare preventivă din dreptul intern, întrucât mandatul european

de arestare este o decizie judiciară care are întotdeauna la bază un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei emis în condițiile legii pe plan intern; mandatul european de arestare se emite numai atunci când un mandat de arestare preventivă sau de executare a pedepsei nu poate fi adus la îndeplinire în țară, întrucât persoana în cauză se sustrage, aflându-se pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene. În același sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 400 din 24 aprilie 2007, a stabilit că nu poate fi pus semnul egalității între privarea de libertate dispusă ca urmare a emiterii unui mandat european de arestare și cea dispusă ca urmare a emiterii unui mandat de arestare preventivă emis de judecătorul român în condițiile Codului de procedură penală.

În cazul amânării predării, legea conține dispoziții derogatorii numai în ceea ce privește arestarea efectivă a persoanei solicitate, fără să prevadă obligativitatea sau posibilitatea luării unei măsuri preventive în intervalul de timp cuprins între rămânerea definitivă a hotărârii și emiterea mandatului de arestare, respectiv, încetarea motivelor care au justificat amânarea.

Varianta de răspuns C nu este corectă. Instanța nu poate lua măsura preventivă neprivativă de libertate a controlului judiciar pentru intervalul cuprins între momentul rămânării definitive a hotărârii prin care a dispus executarea mandatului european de arestare și amânarea predării și momentul încetării motivelor care au justificat amânarea, întrucât dispozițiile art. 103 alin. (11) din Legea nr. 302/2004 permit luarea unei măsuri preventive neprivative de libertate numai în cursul procedurii de executare a mandatului european de arestare, iar nu și ulterior dispunerii executării mandatului european de arestare.

Întrebarea 18 G1 (15 G2, 17 G3, 16 G4), contestată de 4 candidați.

Contestațiile au fost respinse ca neîntemeiate pentru următoarele considerente:

Varianta de răspuns C este corectă, întrucât, în speță s-a formulat o contestație la executare, în temeiul art. 598 alin. (1) lit.c) C.proc.pen., împotriva unei sentințe pronunțate în primă instanță de curtea de apel, motivându-se că ar exista o împiedicare la executarea în continuare a pedepsei, deoarece s-a făcut o contopire greșită a pedepselor, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie.

În ceea ce privește competența, din datele speței rezultă neechivoc că instanța competentă este curtea de apel, întrucât aceasta este instanța de executare și cea care a pronunțat în primă instanță sentința de contopire a pedepselor, iar contestația la executare formulată în temeiul art. 598 alin. (1) lit.c) C.proc.pen. se face, potrivit art. 598 alin. 2 C.proc.pen., la instanța care a pronunțat hotărârea.

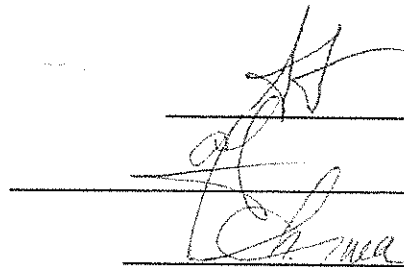
Referitor la soluția pronunțată, contestația la executare este inadmisibilă, raportat la motivul invocat (există o împiedicare la executarea în continuare a pedepsei, deoarece s-a făcut o contopire greșită a pedepselor, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie), întrucât contopirea greșită a pedepselor nu constituie o împiedicare la executarea în continuare a hotărârii definitive.

Cazul de contestație la executare invocat de condamnat are în vedere alte aspecte ce pot conduce la o împiedicare a executării în continuare a pedepsei, iar greșita contopire a pedepselor nu se regăsește printre acestea, nefiind împiedicată în nici un fel executarea.

În concluzie, curtea de apel se va pronunța printr-o sentință supusă contestației, conform art. 597 alin. (7) C.proc.pen., prin care va respinge ca inadmisibilă contestația la executare.

Varianta de răspuns de la litera A nu este cea corectă, deoarece, așa cum s-a arătat, curtea de apel este instanța competentă.

De asemenea, **nu este corectă varianta de la litera B**, având în vedere că instanța de executare (în speță cea care a efectuat contopirea unor pedepse aplicate de curtea de apel și ICCJ) pronunță o sentință care este supusă contestației, conform art. 597 alin.(7) C.proc.pen..

The image shows a handwritten signature in black ink, which appears to be 'Ch. ma', written over a horizontal line. Above this line, there is another horizontal line with a stylized signature or mark above it. The signature is written in a cursive, somewhat illegible style.